

kommunerne indbyrdes. Der er Landkommuner, som kun ligne $\frac{1}{12}$ af deres Skat paa Formue og Lejlighed, altsaa paa den personlige Skat, og hele Resten paa fast Ejendom; saadanne Landkommuner kunne nøjes med 0,3 i Skatteprocent. Der er andre Kommuner, som ligne $\frac{5}{6}$ paa denne Del af Indtægten; saadanne Kommuner kunne komme op til adskillige Procent, selv om det er Landkommuner. Der bliver her en meget stor Forskel, og en Forskel, som synes uretfærdig, og det har for os været en væsentlig Grund til ikke at tage denne Skat med. Dertil kommer endelig, at det vistnok psykologisk maa siges at være en meget ubehagelig Skat. Jeg tror, Folk ærgre sig i al Almindelighed over disse Skatter, baade over de gamle og 3—4 Gange saa meget over de nye, og endelig tror jeg man kan sige, de vilde ærgre sig endnu mere, hvis de oven i Købet havde den Fornemmelse, at de skulde betale Skat af de Skatter, som de betale baade til Stat og Kommune, det vilde rent instinktmæssigt vække Vrede imod det hele, og vi ønske ikke at omgive Indkomst- og Formuebeskatningen med større Vrede end den, der nødvendigvis maa knytte sig til den. Derfor tror jeg ogsaa, at det af denne Grund vilde være urimeligt at gaa over til denne Skat paa Skatten, og det er der nu altsaa opnaaet Enighed om.

Derimod er der ikke opnaaet en tilsvarende Enighed om Fradragene for Hustruernes Vedkommende. Den højtærede Finansminister havde der stillet et Forslag, som jeg synes var godt og rigtigt, nemlig det Forslag, at der i selverhvervende Hustruers Indtægt skulde fradrages et Beløb, som kunde gaa op til hvert Steds Eksistensminimum. Dette har man fra Fler-tallets Side foreslaaet sat ned til det halve. Jeg kan ikke se, med hvilken Begrundelse man har gjort det; jeg synes, at man i Stedet for at standse paa den Vej, den højtærede Finansminister her havde angivet, meget hellere maatte være gaaet videre i det Spor. Egentlig maa jeg tilstaa, at den nuværende Ordning forekommer mig at være en stor Uret. Det System, vi i Øjeblikket have, er en forunderlig Sammenblanding af en personlig Skat og en Familieskat, et ganske vidunderligt Sammensurium, for hvilket det ikke er let at angive rationelle Grunde; der kan maaske gives mange praktiske Grunde for det, men principmæssige Grunde kan der i hvert Fald ikke gives for det. Det er jo ganske aabenbart, at den enlige Person, der har en vis Indtægt og faar det meget store

eller forholdsviis store Fradrag i Forhold til Indtægten, begunstiges meget stærkt i Sammenligning med den Familie, hvor Mand og Kone skulle leve af det samme Beløb, som den enlige Person har til Raadighed. Der er i Virkeligheden god Mening i at faa et almindeligt Fradrag for Hustruernes Vedkommende lige saa godt som for Børnenes Vedkommende. Det kan tænkes ordnet paa mange forskellige Maader. Der var Mening i her at gaa over til et almindeligt Fradrag for Hustruer, hvilket vilde stille Familierne gunstigere i Modsetning til de enlige Personer, men det er ganske vist et meget stort Spørgmaal, idet det vil fradrage en meget betydelig Del af den samlede Skattemasse, medmindre man fandt en Kombination, hvorved man satte det almindelige Fradrag noget ned. Dette Spørgmaal have vi ikke villet rejse, det hører til den Slags Spørgmaal, hvis Rækkevidde er saa stor, at det vanskeligt kan rejses fra anden Side end fra selve Ministeriet, og naar Ministeriet ikke har gjort dette, have vi for vort Vedkommende kun ønsket at antyde det, men ikke stillet Forslag om det.

Dernæst er der Fradragetsforslaget. Fra det socialdemokratiske Mindretals Side er der stillet Forslag om en betydelig Forhøjelse af de almindelige Fradrag. Socialdemokraterne ville gaa fra 800 Kr.s Fradrag op til 1,200 Kr. i København og tilsvarende Forhøjelse med 50 pCt. ude i Proviinsbyerne og paa Landet. Vi for vor Del have ikke kunnet slutte os hertil, vi have nemlig nogen Betænkelighed ved at gaa denne Vej, fordi det medfører, at forholdsviis mange Skatteydere helt forsvinde af Skatteydernes Tal, og jeg er bange for, at dette skal blive benyttet til nogen Agitation overfor de mindre velstillede Lag af Befolkningen overfor Indkomst- og Formueskatten som Helhed. Jeg mener ikke, at en saadan Agitation paa nogen Maade vil være begrundet, men det forekommer mig, at det alligevel er lidt uheldigt at begunstige den, hvis man kunde undgaa det. Vi ønske derfor at opnaa tilsvarende Resultater paa en anden Maade, nemlig ved Hjælp af en rimeligere Skala, som bevirker, at de Personer, der vilde blive helt fri, hvis man fulgte Socialdemokratiets Forslag, faa en ganske lille Skat, men altsaa dog vedblivende komme til at svare Skat. Jeg vil imidlertid sige, at hvis vort Ændringsforslag med Hensyn til Skalaen bliver forkastet, forekommer det mig, at det Forslag, som er stillet fra Re-